

Dona i rep

written by Pere Grau i Rovira | 11 d'agost de 2021

Les males notícies, siguin provocades per la naturalesa o per les ànsies humanes de lucre o de poder, no respecten el calendari que diu que ara toquen vacances tranquil·les. Això no impedeix que qui pot intenti deixar enrere per uns dies l'allau de notícies que ens amarguen cada vegada més l'existència. Però aquesta bombolla d'aparent relaxament ja sabem que té molt poca durada i que es reventa com les de sabó quan tornem al dia a dia normal. I per això cadascú hauria d'aprofitar aquest parèntesi (i em temo que no ho fan gaires) per aclarir al cap propi què farà o què deixarà de fer si se li presenten ocasions que li demanin aquesta decisió. I això que val per a tothom, encara més per als polítics, i més especialment per als nostres.

El nou govern català, en el seu curt recorregut fins ara, ja ha fet, segons el parer de molts catalans, més d'una relliscada evitable, més d'una concessió (presencial, protocol·lària, lingüística o del caire que sigui) que, com a mínim, és decididament discutible. Al meu modest parer, aquestes accions o omissions que se li retreuen no es deuen pas a una palesa incapacitat o desídia de Pere Aragonès i els seus consellers, sinó a un error estratègic fonamental que vicia tota la seva actuació.

Aquest error no és pas cap secret ni res de nou. És la prioritat que s'ha donat al fantasmagòric "diàleg" amb Madrid, i el propòsit de donar-hi dos anys de temps, cosa que permet a Madrid fer tranquil·lament una migdiada de vint-i-quatre mesos, amb la tranquil·litat de tenir la pandèmia com a aliada que impedeix a la gent sortir massivament al carrer.

Tot el que ha passat i segueix passant crec que demostra a tothom que vulgui veure-ho que el nacionalisme espanyol (i els interessos materials que defensa) no respecta cap de les

regles democràtiques que consideri un destorb. I així, hom pot veure que per part catalana es fan concessions o febleses que també poden ser vistes com l'aplicació de l'antic *do ut des*. Donar per poder rebre de l'altra part concessions similars. Si traduïm *do ut des* per "dona i agafa", jo diria que a Madrid només ho entenen com un "agafa i segueix agafant, però no donis res". I si ho traduïm com a "dona i rep", s'ajusta bé a la realitat catalana. Només donem i al damunt encara rebem. Però no diners ni tracte just, sinó pallisses, sentències inhumanes i espoliacions permanents.

I és això el que voldria recomanar als nostres polítics: que els dies de lleure que es puguin permetre (molts no seran) es preguntin fins on volen arribar per aquest camí. Què ha de passar encara, quantes aixecades de camisa volen suportar encara, fins que certifiquin l'acte de defunció d'aquest "diàleg" que només és un monòleg davant d'un mur.

Que l'alternativa no és fàcil i serà molt costeruda? Que portarà encara, al principi, més sacrificis personals? Ja ho sabem tots. Però val més encetar el penós camí que porta fora del laberint, que seguir pel que porta al barranc sense fons. I el camí actual (i ningú ha pogut demostrar fins ara el contrari) és un pendent que afebleix el país encara més i el deixa més a mercè de tots els excessos de la caverna espanyola.

Com m'agradaria equivocar-me, i que, al final, d'aquest "diàleg" en sortís alguna cosa de bo. Però per dir-ho amb paraules d'un dels seus clàssics (que s'esborronaria si visqués avui): "Y los sueños, sueños son".